

Eva Andreas
Tunadalskyrkan 200209
Apg 15:1–35

”Den helige ande och vi har beslutat”.

Hur beskriver man ett skeende? Ja, det beror i högsta grad på den som beskriver, om det finns ett utanförperspektiv, om det finns ett innanförperspektiv, om det är stundens ingivelse, eller om man har kontrollerat fakta, och samma sak kan beskrivas på många sätt.

När vi läser Apostlagärningarna har vi Lukas beskrivning av skeendet, han var inte själv med, men han har noga efterforskat, han har tillgång till ögonvittnesskildringar, och han har ett syfte med det han skriver, nämligen att beskriva hur kyrkan växer fram och segrar trots motgångar och negativa saker. Och huvudtesen i hans skildring är Jesu ord i Apg 1:8 Ni skall få kraft när den helige ande kommer över er och ni skall vittna om mig i Jerusalem och i hela Judéen och ända till jordens yttersta gräns.

Lärjungarna, som senare kallades apostlar visste inte riktigt vad det skulle innebära, men de visste att den heliga ande var Guds närvaro, när Jesus inte fanns i mänsklig gestalt längre. Han hade sagt: ni skall få en hjälpare som är hos er för alltid, sanningens ande, han skall lära er allt och påminna er om allt som jag har sagt er, han skall visa världen vad synd och rättfärdighet och dom är, han skall vägleda er med hela sanningen och låta er veta vad som kommer att ske.

Och när pingstdagen kom med tungor av eld och de alla kunde tala språk de inte egentligen kunde började det något nytt och sedan påtalas gång på gång i Apostlagärningarna om Andens gärningar: hur Anden sänder ut, hur Anden avslöjar det orena, hur Andens kraft botar sjuka. Hur Anden ger frimodighet, hur Anden ger kraft att möta döden och ändå i stunden förlåta sina motståndare, hur Anden kommer och bekräftar att också de som inte är judar ska del av evangeliets budskap, hur Anden möter de hedningar – alltså icke-judar som kommer till tro.

Det är en sådan självklarhet i Apostlagärningarnas beskrivning, det är inga konstigheter, samtidigt som vi inte får några detaljer. Nog skulle det vara intressant att få veta mer vad det egentligen är som händer

när Anden kommer, är det någon speciell känsla, är det tungotal, är det glädje, är det hörbara röster, är det andens gåvor i funktion hos människor som är lyhörda? Ja, det vet vi inte, men det är en mycket viktig verklighet som beskrivs.

Även om det beskrivs med positiva ord om andens ledning för de första kristna, vet vi att det inte var en enkel och rak väg. Vi har läst om förföljelse, om svåra tider, om ifrågasättande och motstånd, men det är som att Andens bekräftelse och närhet ger dem nya krafter, ny motivation, ny energi att komma vidare, att våga vittna om sin tro och att bilda nya församlingar.

I dagens text i Apostlagärningarna 15 möter vi Paulus och Barnabas, som kommit tillbaka från det som brukar kallas den första missionsresan. De hade åkt till Cypern och sedan i områdena norr om medelhavet och grundat församlingar, men de hade också mött motstånd från de judar som fanns i området. En del av dem kom till tro, men andra som inte ville tro hetsade upp folket och förgiftade deras sinnen. De fick igång en förföljelse och stenade till och med Paulus så illa att hans medföljare trodde han var död. Men han reste sig upp och fortsatte sin resa.

Paulus var också jude, och mycket kunnig i den judiska lagen och alla traditioner som följde med den. Men i mötet med Jesus hade han fått en ny möjlighet och en ny förståelse, att det inte var genom laggärningarna som människan blev rättfärdig utan genom tron på Jesus, och att Jesus gjort allt som var nödvändigt för att en människa skulle komma till tro och få del av syndernas förlåtelse. Han skriver i Efesierbrevet (1:7): I honom och genom hans blod har vi friköpts och fått förlåtelse för våra överträdelser. I Kolosserbrevet (2:13,14): Och ni som var döda genom era överträdelser och ert oomsurna tillstånd, er har Gud gjort levande tillsammans med Kristus, i och med att han förlät oss alla våra överträdelser och drog ett streck över det skuldebrev som belastade oss med lagens krav.

Det handlade om ett då och ett nu, men nuet är beroende av vad Jesus gjort på korset och tron på honom, och inte på några yttre gärningar.

Efter missionsresan kom Paulus och Barnabas tillbaka till församlingen i Antiochia som hade skickat ut dem på resan, och

berättade om allt vad Gud hade gjort genom dem, och stannade i församlingen en lång tid.

Under den tiden fick församlingen besök från några som hade rest ner från Judéen, inga namn, inte hur många, men som kom med ett annat budskap än det Paulus och tidigare också Petrus predikat om. De ville lära bröderna, d v s de hednakristna att de inte kunde bli frälsta om de inte lät omskära sig efter mosaiskt bruk. De hade en kristen tro, men ville att de judiska sederna också skulle finnas med. Alla judiska män skulle omskäras och ville någon konvertera till judendomen så var omskärelsen nödvändig, och dessa män menade att alla hedningar som kommit till tro också skulle omskära sig.

Det här är den första lärostriden vi får del av, och vi vet ju genom historien att det sedan hänt gång på gång och ibland splittrat kristenheten. I församlingen i Antiochia ledde det till ständiga uppträdanden och diskussioner. Och till slut insåg man att man behövde hjälp att reda ut vad som var det ena och det andra, och skickade därför Paulus, Barnabas och några fler till apostlarna i Jerusalem, till dem som varit med Jesus och fått hela hans undervisning, som hade fått mandat att leda den kristna kyrkan.

Just då verkade det kanske inte som något speciellt, men i efterhand kan man konstatera att det blev en mycket viktig markering för både hur och att den kristna tron skulle fortsätta att spridas. Och det handlar också om hur viktigt det är att försöka förstå Guds vilja och andens ledning.

I Jerusalem blev de väl mottagna och man lyssnade till deras berättelser. Och de berättade om allt Gud har gjort. Och de judiska männen, som för övrigt inte var utsända av apostlarna fick också berätta om sin ståndpunkt. Sedan blev det en lång överläggning hos apostlarna och de äldste – de som valts att leda församlingen. Så trädde Petrus fram och hänvisade till hur anden bekräftat att också hedningarna skulle få del av budskapet, och själv verifierade det genom att komma över dem när de kom till tro. Det i sig borde vara skäl nog att inte lägga någon ytterligare börda på dem. Gud själv har inte gjort någon skillnad utan har renat deras hjärtan genom tron. Sedan fick Paulus och Barnabas än en gång berätta om tecken och under som Herren gjort.

Jakob, Jesus bror, som hade blivit ledare för apostlagruppen tog till orda och tog fram ett bibelord som bevis för att det som hänt var riktigt. Han läste ett profetord från Amos (9:11f) som bekräftade att alla andra människor, inte bara det judiska folket ska söka sig till Herren.

Och utifrån dessa olika inlägg så beslutade apostlarna, de äldste och församlingen att omskärelsen inte är nödvändig, det är tron på Jesus som är det viktiga och som är tecken på frälsningen. Men för att kunna leva i samförstånd med de judekristna ska man hålla vissa regler: avhålla sig från det som orenats genom avgudaritualer, från otukt, från köttet av kvävda blod och djur. De skrev ett brev och skickade också några män som skulle säga det muntligt. Och där skriver man "Den helige ande och vi har beslutat"

Och naturligtvis blev det en stor lättnad i församlingen i Antiochia och Paulus kunde fortsätta att predika om Jesus för dem han ville, och att ingen skulle behöva läggas på en yttre börda.

Det var inte bara *en* av dem som bestämde vad som var Guds vilja, de gjorde det tillsammans. De lade liksom alla kort på bordet, lyssnade till argument, och vad som hade hänt, överlade om vad som var rätt och fel. De gick till Guds ord och hittade bekräftelse, och kom så småningom fram till en samsyn. Och kunde sedan säga: Den helige ande och vi har beslutat. Det handlar om en lyhördhet gentemot Gud, men också gentemot varandra i respekt för att man tillsammans ska kunna lyssna in vad som är Guds vilja.

Det här kan också vara en utgångspunkt för den kristna församlingen/för oss idag för att kunna säga: Den helige ande och vi har beslutat, Att vi ska våga tro oss om ett andligt självförtroende, att just våra tankar och känslor kan komma från Gud, och att vi tillsammans i mindre och större grupper tex först i styrelsen, sedan i församlingsmötet får pröva om det är riktigt.

Hur ska vi kunna förstå vad som är Guds vilja? Jag vill dela några punkter av en bibellärare, Jonas Melin www.barnabasbloggen.blogspot.com onsdag 7 juni 2017 (återgivet med tillstånd).

1. Överlåt dig åt Gud. Att frambara sig själv som ett levande offer, och be bönen ske din vilja.
2. Håll dig till bibeln och följ Guds bud och principer.
3. Bed Gud om vishet när du ska fatta beslut.
4. Våga gå framåt och fatta beslut. Guds vilja är som ett fält av möjligheter.
5. Lita på att Gud har kontrollen, och kan använda både styrkor och svagheter.
6. Lyssna till ditt inre, till tankar och känslor.
7. Gud verkar i din vilja.
8. Lyssna till dina vänner. Man är ansvarig för sitt eget beslut, men det är vist att lyssna till råd.
9. Använd ditt sunda förnuft. Att förnya våra tankar, men också att be om att förstå Guds vilja (Ef 5:17)
10. Ta vara på dina gåvor och talanger
11. Var öppen för Guds övernaturliga tilltal.
12. Sätt upp mål på både lång och kort sikt, och be Gud leda steg för steg.

Sammankomsten i Jerusalem, som verkade som en nödvändighet för att församlingen i Antiochia skulle få hjälp och lugn och ro, blev mycket mer än en enskild händelse. Den gav mod att fortsätta att vittna för de som inte var judar och bilda församlingar som möttes kring sitt centrum, Jesus Kristus.

Det som för oss verkar som något som bara händer, kan få konsekvenser vi aldrig kunnat ana.

Vi är redskap i hans hand, hans helige ande vill leda oss steg för steg, ibland förstår vi det tydligt, andra gånger ser vi det inte förrän långt efteråt, men i allt får vi be med psaltarens (86:11) ord: Visa mig Herre din väg, jag vill vandra i din sanning.

AMEN